

806.

U s t a w a

z dnia 25 września 1922 r.

w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. № 70 poz. 462).

Art. 1. Majątki ziemskie, które przeszły lub przejdą na rzecz Państwa przez zatrzymanie ich w myśl punktu b art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu traktatu pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 70 poz. 467), będą rozsprzedawane za zapłatą pełnej należności:

- 1) grupom osadniczym,
- 2) instytucjom, upoważnionym do parcelacji,
- 3) innym polskim osobom fizycznym i prawnym.

Przy rozsprzedaży obiektów ponad 180 ha. stosowana będzie kolejność wskazana powyżej.

Art. 2. Majątki ziemskie, nabyte przez polskie osoby fizyczne i prawne, wskazane w punkcie 3 art. 1 niniejszej ustawy, bądź z liczby majątków prywatnych, zatrzymanych na rzecz Państwa w myśl ustępu b art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 70 poz. 467), bądź z liczby majątków prywatnych, zakwalifikowanych do likwidacji według zasad ustępu a) art. 2 tejże ustawy, podlegają przymusowemu wykupowi na mocy ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. № 70 poz. 462) dopiero po wyczerpaniu na terenie województw, poznańskiego i pomorskiego majątków, w punktach 1—8 art. 1 ustawy o wykonaniu reformy rolnej wymienionych, lecz nie później niż po upływie 18 lat.

Art. 3. Do innych majątków ziemskich, posiadanych przez nabywców majątków, w art. 2 niniejszej ustawy omawianych, stosowana będzie ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej niezależnie i bez łączności z obszarami majątków ziemskich, nabytymi w myśl art. 2 niniejszej ustawy.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Prezesem Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek: *Trąpczyński*

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *Sew. Ludkiewicz*

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego: *J. Karśnicki*

807.

U s t a w a

z dnia 26 września 1922 r.

w przedmiocie ustalania wartości celem wymiaru opłat stemplowych.

Art. 1. Za podstawę do wymiaru opłaty stemplowej (należności) od umowy sprzedaży służy zasadniczo umówiona cena sprzedaży z doliczeniem wartości przyjętych przez kupującego świadczeń ubocznych.

Jednak w razie ustalenia, że suma, obliczona w sposób powyższy, jest niższa od rzeczywistej wartości, odpowiadającej przedmiotowi sprzedaży w danym miejscu i czasie, władza skarbowa ma przyjąć za podstawę obliczenia opłaty stemplowej wartość rzeczywistą.

Art. 2. Jeśli zachodzi uzasadniona przyczyna do przypuszczenia, że cena sprzedaży z doliczeniem świadczeń ubocznych nie odpowiada wartości rzeczywistej przedmiotu sprzedaży, władza skarbowa celem ustalenia wartości (art. 1) ma wezwać podatnika do odpowiedniego podwyższenia szacunku, wyznaczając mu termin najmniej 2-tygodniowy do odpowiedzi.

O ile podatnik nie odpowiedział, lub szacunku odpowiednio nie podwyższył, władza skarbowa ustali wartość rzeczywistą na podstawie opinii znawców, zaprzysiężonych przez sąd. Koszty tego ustalenia wartości poniesie podatnik, jeśli wartość, w ten sposób ustalona, przewyższa więcej niż o trzecią część wartość, podaną przez podatnika, lub, w braku oświadczenia z jego strony — sumę ceny sprzedaży wraz ze świadczeniami ubocznymi.

Gdzie niema stale ustanowionych i zaprzysiężonych znawców sądowych dla odnośnego zakresu wiadomości, lub gdy liczba ich nie wystarcza, sąd na żądanie władzy skarbowej ustanowi stałych znawców i odbierze od nich przysięgę. Właściwość sądów w tych przypadkach oraz sposób ustanawiania, zaprzysięgania i wynagradzania znawców określi rozporządzenie.

Art. 3. Postanowienia art. 2 będą stosowane odpowiednio do umów innego rodzaju, niż umowa sprzedaży, jeżeli według obowiązujących przepisów za podstawę wymiaru opłaty stemplowej (należności) służyć ma wartość rzeczy, a w dokumencie, zawierającym umowę, bądź wcale nie podano tej wartości, bądź istnieją powody do mniemania, że wartość podana jest niższa od wartości rzeczywistej.

Art. 4. Prawo do ustalenia rzeczywistej wartości, przysługujące władzy skarbowej na mocy poprzednich artykułów, przedawnia się z upływem lat 5 od chwili dojścia umowy do wiadomości władzy skarbowej, o ile przepisy dzielnicowe nie stanowią inaczej.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.